

Роман Морковський: "Ні на мить не шкодував, що боровся за Україну"

В Україні третій рік поспіль відзначають День українського добровольця. Добровольці – люди, для кого Україна дорожча за життя. Вони різні за віком, професіями, віросповіданням та національністю. Але, коли перед Україною постала загроза її цілісності, вмиг покинули домівки, родини і пішли боронити свою землю, не знаючи, що їх чекає попереду. Своїми спогадами поділився з нашим кореспондентом костопільчанин Роман Морковський, котрий без вагань вирішив захищати інтереси народу

«Я стежив за подіями на Майдані, потім розпочався рух у Криму, і я зрозумів, що потрібно захищати Україну, - розповідає Роман. - Я не брав участі у Революції Гідності, а в кінці 2014 року разом з братом Миколою приєднався до «Правого сектора». Нас направили на безстрокову мирну громадську акцію, ініційовану Мустафою Джемільєвим, Рефатом Чубаровим, кримськотатарськими активістами, з блокування постачання товарів у тимчасово окуповані Росією Крим та Севастополь. В облаштуванні блокпоста нам дуже допомагали татари. Активісти зупиняли машини з метою контролю ввезень на територію Криму. Алкоголь не пропускали – здавали на склад. Коли з'явилася чітка лінія розмежування материкової України і півострова, наш командир батальйону вивісив на флагштоку державний прапор. А через бінокль ми побачили, як росіяни наводять на нас артилерію, адже вони боялися, що «Правий сектор» піде у наступ.

Вже тоді всі учасники «Правого сектора» повинні були пройти вишкіл для того, щоб забезпечити себе. Після Криму на декілька місяців повернувся додому. Командир батальйону добровольців запропонував їхати на Схід, я й погодився. Влітку 2016 року потрапив на Світлодарську дугу. Нам видали зброю і розподілили на блокпости. Найгірше те, що бліндажі для захисників були погано облаштовані. Коли йшли обстріли мінами, ми не виходили з укриття, але це могло і не допомогти. Варто було хоча б одному снаряду влучити – бліндаж був би знищений разом з бійцями. Обстріли велися постійно. Ми намагалися покращити наші укриття, але це давалося з великими зусиллями – доводилося землю розкопувати кирками. Через деякий час був переведений на позицію «Мажор», де уклав контракт до кінця особливого періоду. Побратими - добровольці

ділилися з нами досвідом, а особливий внесок зробили волонтери, котрі забезпечували усім необхідним. Місцеві жителі ставилися до нас по-різному: одні підтримували, інші могли вказувати наші позиції. Згодом я отримав бойовий шеврон від «Правого сектора». Загалом в АТО провів 2 роки і 3 місяці. Дуже шкода, що гинуть українці, а воєнні дії, на жаль, не припиняються. Я втомився від пережитого, але якщо потрібно буде, без вагань знову захищатиму свій народ, - ділиться Роман Морковський. - Вважаю, буде третій Майдан. Коли вижджав з вишколу у Десні, мене з побратимами проводжав лише розвідник «Правого сектора» з позивним «Лісник». Він тоді сказав: «Хлопці, ще буде третій Майдан, але вже ніхто не втече з країни. Ще всі вони перед народом будуть відповідати!». То була наша остання зустріч...

Шкода, що держава не підтримує добровольців, адже вони, на мою думку, на початку воєнних дій зробили навіть більше, ніж Збройні сили України. Тоді армії не було, ми намагалися домовитися з владою, щоб створили окремий добровольчий батальйон, але це було марно.

Ні на мить не шкодую, що боровся за Україну. Як мовить козацьке прислів'я: «Коли всім народом дмухнути, то ураган буде». Саме з такими словами козаки починали свою боротьбу проти поневолювачів. Сподіваюся, українці цього не забули, адже незалежність – це лише початок, важливо втримати волю в серці і в душі.

Ганна БУДЬКО